

mindelighed at holde Prisniveauet nede viser sig ganske forfejlede, og det er min Overbevisning, at hvis man ikke havde haft en saadan Tyrketro til, at disse Midler kunde virke, vilde vi langt tidligere, end Tilfældet var, være kommet op paa et andet Løn-niveau. Det er utvivlsomt, at ved mange af de Forhandlinger, som fandt Sted mellem Fagene i de første Aar under Krigen, spillede Overvejelserne med Hensyn til Forhaabningerne til og Rækkevidden af disse Prisreguleringer en alt for stor Rolle, saa at der først i de senere Aar blev tilvejebragt den fornødne Enighed om at komme op paa et andet Lønniveau. Nu er man kommet op paa et saadant Lønniveau. Det nytter ikke at undervurdere Betydningen af, at Lønningerne nu i Almindelighed er steget saa betydeligt, at man bedre kan indrette sig paa at møde Tidens Vanskeligheder. Jeg vil ogsaa i denne Forbindelse gerne sige, at det under denne Finanslovforhandling har været meget stærkt fremhævet, at man fra Statens Side skulde søge at komme Kommunerne finansielt til Hjælp. Jeg har under Behandlingen af Loven om nogle Dyrtdidsforanstaltninger haft Lejlighed til at udtale mig herom, navnlig om de Forhandlinger, som har fundet Sted mellem Købstadforeningernes Repræsentantskab eller Bestyrelse og Ministeriet. Men en Forudsætning for, at saadanne Forhandlinger kan fremmes heldigt, er ogsaa, at der til enhver Tid er et naturligt og godt Forhandlingsforhold mellem Ministeriet og Kommunerne, der saaledes kræver Statshjælp og Bistand. Jeg har i disse Dage modtaget en Henvendelse fra Københavns Borgerrepræsentation, som er vedtaget dér den 7. Oktober, derefter behandlet af Magistraten og med et Flertal vedtaget dér. Om denne Henvendelse vil jeg kun sige, at jeg betragter en Henvendelse af den Art som en almindelig Demonstration og beklager i høj Grad, at man ikke har kunnet samles i Kommunalbestyrelsen om at fremme det Forslag, som forelæa fra den borgerlige Fællesgruppes Side om Nedsættelse af et Fællesudvalg, der kunde træde i Forhandling med Ministeriet. Forholdet er det, at man i Henvendelsen kræver den omtalte almindelige Prisregulering og endvidere udtaler, at man maa henvende sig til Staten angaaende Boligbyggeriet. Men det er ganske umuligt, at vi kunde komme ind paa saadanne Forhold, at en af Landets rigeste Kommuner kunde melde Pas, naar der blev Spørgsmaal om at løse en Opgave af denne Natur, der i Særdeleshed ogsaa vedrører den Kommune, her er Tale om.

Flere ærede Medlemmer har talt om Arbejdsløsheden. Ifølge de Meddelelser, der er givne Ministeriet, er der ikke for Tiden nogen uforholdsmæssig stor Arbejdsløshed. Tallet paa de arbejdsløse er dog i Virkeligheden noget større end det officielle, fordi nogle af dem for Tiden ikke har nogen Understøttelse. Det hidrører dels for et vist Antals Vedkommende derfra, at de har brugt den Understøttelse, de kunde faa, men dels er Forholdet ogsaa det, at en hel Del af de arbejdsløse foreløbig holder sig tilbage, for at de ikke skal kunne komme til at bruge de Understøttelser, som de kan oppebære. En hel Del Arbejdere arbejder paa begrænset Tid. Det har givet Anledning til en Henvendelse til Ministeriet for at faa overvejet, om der i nogen Grad kunde være Tale om Indførelsen af Arbejdsløshedsunderstøttelse gennem Kasserne paa dette Omraade. For de kvindelige Arbejders Vedkommende har man mærket, hvad der er godt og glædeligt, at de igen i høj Grad melder sig til husligt Arbejde, saa at Kasserne ikke nær har det Antal at støtte som tidligere. Det ærede Medlem Hr. Brochmann har udtalt, at der var nogen Frygt for, at Kommunerne ikke vilde sætte Arbejder i Gang, fordi man ikke længere skulde være interesseret deri paa Grund af Arbejdsløshedslovens ændrede Bestemmelser om de ekstraordinære Foranstaltningers Bortfald. Deri kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem. Der er i Virkeligheden al mulig Anledning for Kommunerne til at søge at faa sat saadanne Arbejder i Gang, som paa det paagældende Sted kan bidrage til at holde Arbejdsløsheden nede. Deri er Kommunerne i højeste Grad interesserede, ikke blot fordi de i Kraft af den almindelige Lovregel betaler et betydeligt Bidrag til Arbejdsløshedskasserne, men ogsaa derigen-nem, at de i høj Grad vil mærke Følgerne, hvis Forholdene skulde forværres i den Grad, at det ikke blev muligt at holde disse Forhold indenfor de Rammer, som de nu har.

En Række ærede Medlemmer har talt om 8 Timers Arbejdsdagen og om Følgerne af den utvivlsomt alt for doktrinaire Gennemførelse, som denne Lovordning har faaet her i Landet. Man er i denne Forbindelse ogsaa kommet ind paa Fredstraktatens Bestemmelser angaaende 8 Timers Arbejdsdagen. Jeg vil gerne minde om, at i Fredstraktatens Artikel 427 fremhæves det, at man skal stræbe hen til at faa indført 8 Timers Arbejdsdagen eller 48 Timers Arbejdsugen. I Henhold til denne Bestemmelse var Spørgsmaalet jo til Be-